Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-4 У 1917/14
Дана: 07.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, Мире Василијевић и мр Николе Китаровића, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из с. …, ..., кога заступа пуномоћник Милисав Курмазовић, адвокат из Ужица, Омладинска 34/24, против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекције у Београду, ради поништаја решења број 01-02/181.6.5 23056/13 од 27.12.2013. године, у предмету стажа осигурања са увећаним трајањем, у нејавној седници већа одржаној дана 07.06.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена на решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале Ужице број 181.3.1-1424/11од 26.09.2013. године, којим је одбијен захтев тужиоца за признавање права на стаж осигурања са увећаним трајањем цивилном лицу на служби у војној установи.

У тужби поднетој овом суду, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због битне повреде правила поступка и повреде материјалног права. Наводи да оспореним решењем није одлучено о свим захтевима тужиоца од 01.07.2011. године, а разлози дати у оспореном решењу не упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а посебно је погрешан став туженог органа, да с обзиром да се захтев односи на признавање стажа осигурања за период од 2006. до 2010. године, на тужиоца се не може применити одредба члана 59. Закона о ПИО, јер је иста била у примени до 31.12.2005. године. Даље наводи да је неприхватљиво да се тужени у оспореном решењу позива на одредбе члана 44. и 59. Закона о ПИО, а да притом не примењује одредбе Закона о Војсци Југославије и Војсци Србије, који су важили у наведеном периоду. Посебно истиче да тужени није утврдио да ли се радно место - дужност коју врши тужилац у својству цивилног лица на служби у Војсци, са оружјем и у униформи, по актима Генералштаба Војске Југославије и Министарства одбране

сматра као дужност у трупи, односно није утврдио да ли се професионалним војницима који обављају исте послове и задатке као тужилац, стаж осигурања рачунао са увећаним трајањем почев од 01.10.2006. године, од када је тужилац на тој дужности. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање. Тражи трошкове спора.

У одговору на тужбу, тужени је остао при разлозима образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списа ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао: тужба је неоснована.

Из списа предмета и образложења оспореног решења произлази да је, по захтеву тужиоца од 01.07.2011. године, за признавање права на стаж осигурања са увећаним трајањем – коефицијент 12/15, у периоду од 10.11.2006. до 01.06.2010. године, на служби у Војсци Србије, првостепени орган одбио захтев, јер је у поступку по захтеву и увидом у списе предмета и потврду ВП 2077 од 02.03.2011. године утврђено да је тужилац у периоду од 10.11.2006. до 01.06.2010. године, као цивилно лице на служби у Војсци био распоређен на радно место чувара - радника службе обезбеђења у ВП 2077-4 Пожега. Имајући у виду да је тужилац поднео захтев за признавање права на стаж осигурања са увећаним трајањем за период од 10.11.2006. до 01.06.2010. године, позивањем на одредбу члана 59. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, бр. 34/03), која се не може примењивати у конкретном случају, јер је престала да важи 31.12.2005. године, као и да се стаж осигурања са увећаним трајањем утврђује по прописима из пензијског и инвалидског осигурања осигуранику који ради на нарочито тешким, опасним и за здравље штетним радним местима, односно на пословима на којима се увећава стаж осигурања према Правилнику о радним местима, односно пословима на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем („Службени гласник РС“, број 105/03... 23/08), па како радно место тужиоца не спада у радно место на коме се према наведеном Правилнику стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, то је тужени орган одлучио као у диспозитиву решења.

Одредбом члана 55. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник Републике Србије”, бр. 34/03), који је ступио на снагу дана 02.04.2003. године, је прописано да радна места, односно послове на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, поступак и начин за њихово утврђивање, као и степен увећања стажа осигурања утврђује министар надлежан за послове пензијског и инвалидског осигурања, на предлог фонда. Одредбом става 2. истог члана је прописано да запосленом у Министарству унутрашњих послова, припаднику Безбедносно-информативне агенције, припаднику Војнобезбедносне и Војнообавештајне агенције, запосленом у органу надлежном за спољне послове који ради на одређеним пословима под посебним условима, професионалном припаднику Војске Србије, запосленом у Управи, овлашћеном службеном лицу Пореске полиције у смислу прописа о пореској администрацији, сваких 12 месеци ефективно проведених на тим пословима рачуна се највише као 16 месеци стажа осигурања у зависности од тежине послова, под условима из члана 54. овог закона.

По оцени овог суда, правилно је тужени орган одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепено решење донето на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, без учињених повреда правила поступка које би биле од утицаја на решење ствари, уз

правилну примену материјалног права, правилном оценом навода жалбе у складу са одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10). Тужени орган је за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге, које у свему прихвата и овај суд, налазећи да се наводима тужбе којима се спори правилност примене материјалног права не доводи у сумњу правилност оспореног решења.

Ово стога, што из одредбе члана 55. став 1. Закона о пензијском и нвалидском осигурању произлази да се право на обрачун стажа осигурања са увећаним трајањем не стиче непосредно на основу закона, већ постоји обавеза утврђивања радних места, односно послова на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, поступак и начин за њихово утврђивање, као и степен увећања стажа осигурања, што све утврђује министар надлежан за послове пензијског и инвалидског осигурања, на предлог фонда. Изузетно, одредбом става 2. истог члана у вези члана 56. став 1. истог закона је прописано којим се све државним службеницима сваких 12 месеци ефективно проведених на тим пословима рачуна највише као 16 месеци стажа осигурања у зависности од тежине послова, с тим што радна места, односно послове, као и степен увећања стажа осигурања утврђује надлежни министар у складу са законом, односно директор Безбедносно-информативне агенције, споразумно са министром надлежним за послове пензијског и инвалидског осигурања.

У конкретном случају, Правилником о радним местима, односно пословима на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, донетим на основу цитираног члана Закона тужиочево радно место није прописано и не представља радно место на коме се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, па тужилац на основу наведеног Правилника није стекао право да му се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем.

Суд је ценио наводе тужбе, али је нашао да не могу бити од утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари.

Имајући у виду напред наведено, Управни суд је нашао да закон није погрешно примењен на штету тужиоца, па је применом члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09) одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Тужилац је тражио трошкове управног спора, али с обзиром да није успео у спору, Управни суд је на основу одредбе члана 66. и 67. Закона управним споровима и члана 151. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 07.06.2016. године, I-4 У 1917/14

Записничар **Председник већа - судија**
Снежана Томић, с.р. **Љиљана Петровић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ